

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4611/2021
15.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Паравиња, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Пеђа Добрковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању и утврђења својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1603/19 од 12.04.2021. године, у седници већа одржаној 15.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1603/19 од 12.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 1248/18 од 18.01.2019. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је ништав и да не производи правно дејство уговор о доживотном издржавању закључен између ВВ из ... као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања, закључен пред Основним судом у Сремској Митровици под бр. ../13 од 21.08.2013. године, у делу располагања примаоца издржавања ВВ преко $\frac{1}{2}$ породичне стамбене зграде, површине 179 м², изграђене на парцели број ..., укупне површине 09а 41м² са правом коришћења (својине) $\frac{1}{2}$ дела парцеле под објектом уписане у лист непокретности бр. .. у КО Ставом другим изреке утврђено је да је тужиља власник на $\frac{1}{2}$ непокретности, одређене у првом ставу изреке, а по основу удела у стицању заједничке имовине у браку са ВВ као примаоцем издржавања, што је тужени дужан да призна и да дозволи одговарајући упис. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1603/19 од 12.04.2021. године, у делу који се ревизијом побија (одбијајући део садржан у ст. 2. изреке пресуде), преиначена је пресуда Основног суда у Старој Пазови П 1248/18 од 18.01.2020. године, тако што је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се утврди да је сувласник на непокретности преко $\frac{1}{3}$ до првостепеном пресудом досуђеног удела $\frac{1}{2}$, као и да уговор о доживотном издржавању закључен 21.08.2013. године (става 2. изреке првостепене пресуде) не производи правно дејство, у делу располагања

примаоца издржавања преко 1/3 дела до досуђеног удела 1/2, те да се тужени обавезе да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 97.565,00 динара. Ставом трећим изреке, тужилца је обавезана да туженом на име трошкова жалбеног поступка плати износ од 4.200,00 динара.

Против првостепене пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 2. тач. 2. и став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима који се односе на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Међутим, чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП, прописано је да је ревизија увек дозвољена кад другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака.

Тужба у овој парници ради утврђења ништавости и својине поднета је 12.10.2015. године, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ 100.000,00 динара.

С обзиром да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена према оптшој одредби садржаној у члану 403. став 3. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, из разлога што је првостепена пресуда преиначена делимичним одбијањем тужбеног захтева - у корист туженог као ревидента.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужилци нису признати трошкови одговора на ревизију, јер у смислу члана 154. став 1. ЗПП нису били потребни, због чега је одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић